

Leghíresebb olvasónk:

Vujity Tvrtko a Bélapra is kellő figyelmet fordított Menekülés a pokolból című könyvének bajai bemutatója után.

A fotón Berta Kitti szerkesztő társaságában láthatjuk Tvrtkót.

A régió útra kel

Bélásaink ezúttal Szegeden remekeltek.

A csapat a legfontosabb

Az országos diákolimpián elért sikerekről Uglík Szimóna számolt be.

Marosvásárhelyi szemmel...

TUDOK

A történelem szekció első helyezettje nyilatkozott lapunknak.

„Barbie Girl” évfolyamparti

Kiállítás Miniben

A kávézó falára Rekettye Eszter művei kerültek.

És még:

Mathias Corvinus Collegium*Egy színházi este a dzsungelben*Pár csepp vér az életért*Karácsony*Gének
Mitől mások?*Levél a Naiv Szerelemhez*A mi Téliapónk*Reklámok*Sors*Könyv- és filmajánlók*Versek
Évfordulók, ünnepek*Életképek, aranyköpések

Menekülés a pokolból

Október 29-én, egy országos könyvbemutató keretében városunkba látogatott az ismert újságíró és tévériporter, Vujity Tvrtko.

Tvrtko új könyve hivatalosan csak november 2-án jelent meg, így a bajaiak elsőként vehették kezükbe az új írományt, ami számos érdekes, mulatságos és könnyfakasztó történetet tartalmaz. Ezekről hallhattunk egy izgalmas beszámolót, valamint szóba kerültek az író korábbi könyveinek érdekes részletei is.

Az előadás helyszínéül az Ady bátran állíthatjuk - régen gyűlt földszinti „nézőtér” és a karzat rendkívül színvonalas, érdekes és Vujity Tvrtko előadásában pillanatai is az estének, s származású Németh Szamira Magyarországra, ahol jelenleg Szamira elképesztő dolgokat élt magyar édesapját és három öket, az ő testét is késsel vagdoszták, megalázták, s negyedik felesége volt egy 64 éves embernek. A lányt hazahozták, s ma már biztonságban, szeretetben és boldogan él jelenlegi otthonában, a Tvrtko családnál.

Endre Városi Könyvtár szolgált, ahol - össze ennyi ember egy időben. A is megtelt az érdeklődőkkel, akik tanulságos történeteket hallhattak. Voltak mulatságos és szívszorító elgondolkodva hallgattuk a magyar történetét, aki Szomáliából tért vissza Tvrtkóval és családjával él együtt. át egykori lakóhelyén: ő találta meg testvérét vérbe fagyva, miután megölték

A könyvből megtudhatod, hogyan viselte meg a veszprémi kézilabdacsapatot tehetséges társuk, Marian Cozma elvesztése, miként készültek következő meccsükre, amit a világ egyik legerősebb csapata ellen végül megnyertek. Tvrtko utánanézett a magyar sporttragédiáknak, s egyetlen elképesztő dolog megállapítható: az a csapat, amely elvesztette egyik tagját, a következő meccset mindig megnyerte – kivétel nélkül.

Az előadás után Tvrtkóval új könyvéről, a nem túl hétköznapi kalandjairól s azoknak hatásairól beszélgettünk.

Hogy érezted magad újra itt, Baján?

Remekül, mindig jó ide jönni, jó a hangulat, kedvesek az emberek. Láttuk, hogy még a karzaton is ültek, úgyhogy nagyon örülök.

Meddig készült a könyv?

Nagyjából nyolc hónapig tart, míg megírok egy könyvet. Ezt ne úgy képzeld el, hogy leülök és elkezdem írni, hiszen nem emlékezhetek mindenre. Utjaim során jegyzeteket készítek, és ez alapján írom meg a könyvet, ezek nagyon sokat segítenek.

Kaptál már visszajelzéseket a könyvedről? Ismerősöknek, rokonoknak ajándékoztál már belőle?

Nem, hiszen ez a könyv hivatalosan nem jelent meg, Baján láthatják először. Rokonoknak sem mutatom meg, a családtagoknak sem, ezt egyelőre csak az író olvasta. ☺

Hogyan ajánlanád néhány szóval a korosztályomnak a könyvedet?

Aki nem a celebekre, a mai „sztárookra” kíváncsi, én azt mondom, olvassa el, hiszen tanulhatunk Szamira életéből, aki elolvassa az ő történetét, azt fogja gondolni, hogy nincs igazán nagy problémája. Láthatjuk a könyv borítóján: most már mosolyog és boldog, pedig nagyon sok dolgot megélt már.

Hogyan éled át a saját történeteidet? Megviselnek, rágódsz rajtuk?

Nem minden riportalanyom nő a szívemhez, és nem minden riportalanyomat fogadom örökbe. Van, ami megvisel, de próbálom mindenben az erőt látni, ami pozitív és erőt adhat számunkra. Ismerjük azt a mondást, hogy „ami nem öl meg, az erősebbé tesz”, és ez nagyon igaz. Mindig a megoldásokat próbálom megtalálni, mivel lehetne segíteni, erőt adni az embereknek.

Van olyan történeted, amit nem írtál le?

Létezik ilyen történetem, és azért nem írom le, mert úgy gondolom, hogy nem tartozik a nyilvánosságra. Szamira esetében is vannak részletek, amelyek nem kerültek bele a könyvbe.

Hogyan döntöd el, hogy valmiről írni fogsz, s az később belekerül a könyvbe?

Ha egy történet megfog és érdekel, azt leírom. Hallok valamit, utánajárok, érdeklődöm, kutatok, és ha tetszik, akkor nekilátok és leírom.

Gratulálunk a könyvhöz, az előadás alapján úgy gondolom, hogy biztosan nagy sikere lesz.

Berta Kitti

„A régió útra kel”, avagy a legidősebb bélás diák

Talán szeptember utolsó hetében történhetett, hogy rendhagyó versenykiírás érkezett a Dél-alföldi Regionális Fejlesztési Terv keretein belül a diákönkormányzathoz. E név alapján a megmérettetés nem tűnt különösebben érdekfeszítőnek, s mivel a jelentkezésre mindössze pár nap maradt, mi dökösök nem sok esélyt láttunk arra, hogy az iskolánkból is sikerül összeállítani egy ötfős csapatot. Azonban a lelkesedéssel most sem volt probléma, így a jelentkezési határidőig két csapatot is sikerült megszervezni.

Aztán jött a hideg zuhany: megtudtuk, hogy a versenyre október 17-én, szombaton kerül sor, tizenegy órai kezdettel. Egy kicsit mindenkiben megcsappant a vállalkozó szellem, de végül egy legyintéssel és egy apró sóhajjal letudtuk a dolgot.

Mire elérkezett a nagy nap, elfoglalt végzősként szinte minden más sűrűbben megfordult a fejemben annál, hogy pontosan mit is fogunk csinálni azon a délelőttön. A buszon zenéről, együttesekről, meg persze a hétvégi buliról beszélgettünk az egyik csapattaggal. Bátran állíthatom: a halálraítéltek nyugalomával érkeztünk meg az MNÁMK épületébe – ahol már csak ránk vártak.

Pontosan tizenegykor kezdetét vette a versengés, a Szent László, a Bányai, az MNÁMK és a Béla csapatai között. Feladataink között szerepelt egymás megejtése bekötött szemmel, hídépítés papírból és hurkapálcából, sőt egy-egy szerencsés csapattagot felöltöztettünk autentikus népviseletbe is. Iskolánk remekül szerepelt a megmérettetésen: a „Gumikesztyűk” nevű csapat (Cseresnyés Péter, Kiss Dávid, Repár József, Karagity András) a

harmadik, míg a „Kisbalta” névre keresztelt leánykvintett (Karasi Gabriella, Kerezi Réka, Vince Viola, Vörös Boglárka és jómagam) az első helyet szerezte meg, így a Kisbalták meghívást kaptak az október 31-én, Szegeden megrendezett döntőre.

Éreztük, hogy itt már nehezebb dolgunk lesz, hiszen az elődöntők legjobbjaival kell majd megküzdenünk. Nem tévedtünk. Az előző forduló feladatait kissé megnehezítették a szervezők, így például Violát nem pusztán népviseletbe kellett bújtatnunk, egy öregasszony öltözkéneke minden kellékével el kellett látnunk. Fűszerszagoltatásban és papírho-

Éreztük, hogy itt már nehezebb dolgunk lesz, hiszen az elődöntők legjobbjaival kell majd megküzdenünk. Nem tévedtünk. Az előző forduló feladatait kissé megnehezítették a szervezők, így például Violát nem pusztán népviseletbe kellett bújtatnunk, egy öregasszony öltözkéneke minden kellékével el kellett látnunk. Fűszerszagoltatásban és papírho-

Éreztük, hogy itt már nehezebb dolgunk lesz, hiszen az elődöntők legjobbjaival kell majd megküzdenünk. Nem tévedtünk. Az előző forduló feladatait kissé megnehezítették a szervezők, így például Violát nem pusztán népviseletbe kellett bújtatnunk, egy öregasszony öltözkéneke minden kellékével el kellett látnunk. Fűszerszagoltatásban és papírho-

rony-építésben is megmutattuk tudásunkat, a verseny legjavaként pedig egy ország néptáncát is előadtuk. A Kisbaltáknak Görögország jutott; a negyvenöt perc alatt összeállított koreográfiát egy lagzi története köré építettük, s együtt kellett dolgoznunk a Bajáról másodikként továbbjutott MNÁMK csapatával. Úgy gondolom, lelkesen, mindent beleadva működtünk együtt, s azt is megtanultuk a frankelos lányoktól, hogyan nevéssünk úgy, hogy minden egyes fogunk láthatóvá váljon.

Az eredményhirdetés egy örökkévalóságnak tűnt. Ahogy sorolták a hatodik, majd az ötödik helyezettet, egyre csak azt vártuk, mikor szólítanak majd minket. Amikor a zsűri kiosztotta a második díjat, az addig nyugodt, higgadt Kisbalták egyöntetű sikítással fejezték ki, mennyire örülnek, hiszen már csak az ő nevük nem került említésre. Az első helyezett következett. A tapsvihart túlharsogva szólalt meg a hangszórókból: „Az abszolút győztes ma a Kisbaltá”. Még akkor sem akartuk elhinni, mikor már kezünkben volt a nyerevényünk, százötvenezer forint a Bélának.

Természetesen, a busszal hazafelé tartva is a versenyről beszélgettünk, miközben halloweeni arcfestést készítettünk egymásnak. Jót nevtünk azon, hogyan indult ez az egész, de persze büszkéek is voltunk magunkra, hiszen elméletben és gyakorlatban egyaránt a jól szerepeltünk, s bebizonyítottuk, hogy a Dél-alföldi Régió legjobbjai vagyunk.

Krizsai Fruzsina

A csapat a legfontosabb

Szeptember 19-20-án került megrendezésre az evezősök diákolimpiája. Fiúk és lányok, együtt és külön a Velencei-tavon húzták a lapátot. Iskolánk tanulói négy pár (4x), kétpár (2x) evezős és kielbot versenyszámban indultak. A versenyről a legkiemelkedőbbben szereplő **Uglik Szimónát** kérdeztem.

- *Milyen volt a verseny hangulata?*

- A diákolimpiákon a csapatunk összefog, hogy iskolánkat képviselje. Így természetes, hogy mindannyian egymás mellett állunk. Feloldódásként közösen szoktunk a verseny helyszínén főzni. Ilyenkor ellazulunk, és csak később gondolunk az eredményes teljesítmény nyújtására.

- *Mi motivál?*

- Leginkább az, hogy minél jobb helyezést érjek el, így öregbítve iskolám hírnevét.

- *Mit gondolsz a III. Béla Gimnázium teljesítményéről?*

- Kevesen vagyunk evezősök ebből az iskolából, így nehézkes volt összeállítani egy-egy csapatot – pl. négypárhoz -, de ettől függetlenül jól szerepeltünk.

- *Mi a kedvenc versenyszámod?*

- A legnagyobb kihívást az egyéni versenyzés jelenti, de egy diákolimpián a csapat a legfontosabb!

A Velencei-tavon többen is jól szerepeltek, róluk az iskola honlapján – www.bajabela.sulinet.hu – olvashattok.

Gratulálunk az eredményes versenyzéshez!

Szalóki Orsolya

Pár csepp vér az életért

November 10-én a bélások véradásra mentek. Nem túl sokan, de legalább mentek. Én is velük tartottam, s a dupla történelemóra csodás és izgalmas világa helyett... a kórházban kötöttem ki, ahol enni, inni kellett, aztán csak feküdni és nézni a tévét. Szörnyű, tudom.

De kezdjük az elején. Miután megtudtam, hogy bárki, aki elmúlt 18 éves, ráadásul egészséges, adhat vért, elszántam magam. Így hát kissé izgatottan elmentem a dokikhoz. Nem tudtam, mi vár rám. Először is le kellett ülnöm kitölteni egy adatlapot, mely családom és jómagam egészségügyi állapotát méri fel, közben egy meglepően barátságos váróteremben teázgattam. Miután érkezettnek láttam az időt, a papírt – személyivel és TAJ kártyával együtt - leadtam, s bevonultam egy rendelőbe. Ott egy orvos kicsit kikérdezett, aztán egy kis műszerrel megszurta az ujjam, s vérmintát vett. Kiderült, hogy nem vagyok vérszegény, és a vér látványától sem ájulok el, tehát egy másik szobába mehettek. Amint felszabadult egy ágy, kényelembe helyeztem magam. Vénámba bekerült a tű, mely pedig messze nem volt olyan fájdalmas, mint gondoltam. Csak kicsit kényelmetlen.

Miközben vérem egy kis csövecskén folydogált, **Dr. Scheibl Évát**, a Vérellátó Központ vezetőjét interjúvoltam meg, aki – véradás közbeni állapotom miatt - kedvesen jegyzetelt helyettem.

Megkérdeztem, melyik vércsoportból van kevés. A válasz várható volt: Mindegyikből. Szóval mindenkit várnak! Bár sok ember ad vért, sosem elég.

Scheibl doktornőtől például azt is megtudtam, a levett vért további vizsgálatok után részeire bontják, hogy akinek például csak vérplazma kell, az csak azt kapjon, aztán szükség esetén tovább szűrik. Tehát nem olyan egyszerű eljárásról van szó, mint elsőre gondolnánk.

Amire doktornő kiemelten felhívta a figyelmem: vért adni minden kedden és csütörtökön a bajai kórházban lehet, továbbá a központ orvos csoportja havonta többször kimegy a közeli településekre is. Természetesen nagyobb alkalmak is adódnak, amelyekről plakátok értesítenek – például bevásárló központok, pályaudvarok területén is szerveznek kampányakciókat.

Szóval bátorítok mindenkit, hogy adjon vért, mert fontos dolog. Mi van, ha egyszer pont neked vagy családtagodnak nem jut?

Kecsó

TUDOK

Idén iskolánkat érte a megtisztelő feladat, hogy megrendezze a Tudományos Diákköri Konferencia regionális fordulóját. A verseny időpontja előtt már az egész Béla TUDOK-lázban égett; jelentkezők szép számmal akadtak, szorgalmas diáksegítőikben sem volt hiány.

Ennek köszönhetően a november 6-án és 7-én megtartott előadások mindegyike gördülékenyen zajlott, s bár a Kecskemétről és Pécsről érkezett diákok mindegyike igényesen kidolgozott kutatómunkával állt a zsűri elé, a legnagyobb babérokat mi, bélások arattuk.

A felkészülésben **Rabi Magdolna** és **Schleicherné Kertész Farkas Bernadett** tanárnők, illetve **Réti Attila**, **Jakab József** és **Masa György** tanár urak segítettek az indulókat, az eredmények magukért beszélnek. Biológia-környezetvédelem szekcióban **Holczer Adrienn** harmadik helyet szerzett, **Tomasics Gyula** pedig első helyeztként jutott tovább.

Történelem-irodalom-helytörténet szekcióban **Schultz Nikolett** munkáját különdíjjal, **Kusztor Roxánaét** második, **Pass Dánielét** első hellyel jutalmazta a zsűri.

A díjazottak közül **Dániel** számolt be lapunknak a felkészülésről és a verseny eseményeiről.

- *Mikor döntötted el, hogy jelentkezni szeretnél a TUDOK konferenciára?*
- Régebb óta részt veszek történelmi versenyeken; megtetszett a tavalyi OKTV témája, így gondoltam, – illetve közösen gondoltuk Magdi nénivel (*Rabi Magdolna tanárnő - a szerk.*), hogy tovább bővídjük ismereteimet.
- *Tebát az ötletet az előző évi OKTV adta?*
- Mondhatjuk, hogy igen.
- *Miért kedvelted meg ezt a témakört? Van valamilyen személyes élményed vagy kötődésed?*
- Édesapám úszóedző, így nagyobb rálátásom volt a vízi sportokra. A vízilabdát azért választottam, mert nagyon sok feldolgozható anyagot találtam.
- *Hogy sikerült az előadásod?*
- Egy örökkévalóság volt, míg sorra kerültem. Katasztrofálisnak éreztem. Hét főből hatodikként adhattam elő a prezentációm. Az izgalomtól kiszáradt a szám, de mások elmondása alapján kifejezetten jól sikerült.
- *A szereplésed alapján számítottál a zsűri elismerésére?*
- Egyáltalán nem foglalkoztam azzal, hányadik leszek. A többiek is megdicsérték az előadásomat, így reménykedtem a továbbjutásban.
- *Mennyi kutatómunkát igényelt a felkészülés?*
- Májusban kezdtük el a kutatást, körülbelül fél éves munka áll mögöttünk, az utolsó két hónap pedig különösen intenzív volt.
- *Az információ felhalmozása mellett mennyi időt fordítottál a megfelelő előadásmód elsajátítására?*
- Rengetegszer felmondtam a szövegemet. Nagyon sokat le kellett faragni belőle, és így is csak egy részét vázolhattam fel annak, amit tudok. Kutatásaim során sokkal több információt halmoztam fel, mint amennyit a prezentációhoz felhasználtam. Az idő betartása komoly kihívásnak bizonyult. Ezt gyakoroltuk, illetve a felmerülő kérdéseket próbáltuk kitálcálni; ezekre ki is dolgoztuk a válaszokat.
- *Azokat a kérdéseket tették fel, amelyekre számítottál?*
- Igen. Egyik kérdés sem ért meglepetésként.
- *Mit éreztél, amikor a továbbjutók között meghallottad a saját nevedet?*
- Nagyon megijedtem, mert a második helyezett után véletlenül Jakab József tanár úr nevét olvasták fel az egyik oklevélről, az én felkészítő tanárom viszont Rabi Magdolna tanárnő, így attól tartottam, hogy nem kapok semmilyen elismerést. Végül kiderült a tévedés, és hogy első helyezett lettem. Ez a kis baki azért nem kis izgalmat okozott.
- *Hogyan ünnepeltétek meg a sikeres szereplést?*
- A biológia szekció nyertesével, Tomasics Gyulával már jó előre megbeszéltünk egy találkozót, amit eredményeink tükrében ünneplésnek neveztünk át.
- *Hogyan készülsz az országos fordulóra?*
- Egy kicsit át kell alakítanom az előadásomat, és persze elmondom még százszor, ha nem százötvenszer.

Sok sikert kívánunk hozzá!

Krizsai Fruzsina

Kiállítás Miniben

Rekettye Eszter, iskolánk 11.C osztályos tanulójának kiállítását tekinthették meg az érdeklődők október 9-től november 18-ig a Mini kávézóban, ahol rendszeresen láthatunk különböző bemutatókat képekből. Eszter régóta vágyott arra, hogy egyszer az ő művei díszítsék a Mini falait, s ez most ősszel végre teljesült.

A képek anilines akvarell (vízfesték) technikával készültek, zselés tollal kiemelve, akár csak az iskolánk A1-es termében lévő - Eszter által alkotott - művek.

Hogyan valósult meg a kiállítás, ki segített benne?

Rekettye Eszter: Amióta a Miniben kiállításokat rendeznek, azóta álmodozom róla, hogy majd nekem is... Sokat járunk oda, és a barátom is rengeteget segített. Szervezkedett helyettem, amiért nagyon hálás vagyok neki.

Milyen témájú képeket szeretsz festeni?

R.E.: Szeretek illusztrálni, szeretek nem valós teret ábrázolni, félig valós alakokat rajzolni, festeni. Belső képeket festek, hangulatokat. Nagy Misi - aki megnyitotta a kiállítást – mondta, hogy szürreális alkotások. Mikor elkezdek egy képet, elhatározom, hogy nem minden színt rakok a képre, de szinte sosem bírom ki.

Milyen visszajelzéseket kaptál a kiállításról?

R.E.: Erről megoszlanak a vélemények. Volt, aki azt mondta, hogy túl intenzív, túl sok, de sokaknak éppen ez tetszik bennük. Mondták rájuk, hogy boldoggá tesznek, mert mesések, boldoggá tesznek, mert színesek.

Berta Kitti

Marosvásárhelyi szemmel...

2009. október 7-én szerdán az esti órákban bélás diákokkal volt tele a tér. Mindenki izgatottan figyelt... vajon mikor érnek ide?

Hirtelen egy busz hajtott be a térre. Az ablakain keresztül kíváncsi szemek fürkészték a várakozókat. Mikor kinyíltak az ajtók, csak úgy özönlöttek lefelé az emberek. A zűrzavar negyed óra múlva elült... Mindenki megtalálta már ismerős, vagy még sosem látott párját.

Szóval ezen a szerdai estén érkeztek meg testvériskolánk diákjai Marosvásárhelyről. Bélas tanulók családjainál kaptak szállást vasárnapig. Ez idő alatt megismerkedtek Bajával, a Bélával és még kirándulni is voltak.

Az én „párom” **Molnár Zsuzsanna** volt, s feltettem neki pár kérdést azzal kapcsolatban, hogy ő milyenek is látta, s hogyan érezte magát a programban.

- Miért határozta úgy, hogy idén te is ellátogatsz Baja városába?

- Szeretem az újdonságokat. Láttam, hogy a programban szerepel a színházlátogatás, ami igazán kíváncsivá tett, és persze nem utolsósorban ez igazán jó lehetőség az ismerkedésre, új barátokat szerezni mindig jó.

- Mesélj egy kicsit nekünk, miket tetszettek, miket csináltál, s hogyan éreztetted magad itt?

- Nagyon tetszett minden. De tényleg minden, a fogadtatás, nagyon jó barátnőre tehettem szert☺, a hely is nagyon tetszett, ebbe Baját és Dusnokot is beleérttem.

Egyik nap a Mecsextrém parkot is meglátogattuk. Nagyon jó élmény volt. Bár kifárasztott minket, meg hatalmas energiát igényelt, mégis igazán izgalmas volt.

Az esték is kellemesek voltak, próbáltak összekovácsolni minket, nem csak a fogadóinkkal, hanem a saját iskolánkból jövőekkel is.

Az iskolai tanítás is tetszett, mert sokkal lazább, mint a miénk, ez persze nem azt jelenti, hogy nem tanulnak a diákok, csak nálunk teljesen más a ritmus, én ahhoz szoktam hozzá.

Visszatérve az elszállásoláshoz... Nagyon kellemes volt a környezet, az emberek barátságosak voltak, az ételek finomak, ami fontos pont, mivel nagyon szeretem a hasam.☺ Szóval összegezve a dolgokat... minden majdnem tökéletesen sikerült, szavakkal talán le sem írhatom. Annyira feldobott ez az utazás, hogy még a jegyeim is javultak. Sokszor eszembe jut Baja. Köszönöm az élményt.

- Jövőre is ellátogatsz hozzánk?

- Mindenképp szeretnék.

- Remélem sikerül is☺. Köszönöm a válaszokat.

- Én köszönök mindent, s üdvözlök minden bélás diákot iskolánk diákjai helyett is.

Karaszfi Gabriella

Mathias Corvinus Collegium

2009. november 20-án iskolánkba látogatott Bakóczy Szilvia, a Mathias Corvinus Collegium Országos Tehetséggondozó Középiszolás Program vezetője, hogy jelentkezőket toborozzon a megújult képzésekre.

A lehetőséget érdemes megragadni azoknak, akik közgazdásznak, bölcsésznek vagy jogásznak készülnek, ugyanis akik a legjobbak közt végzik el a képzéseket, ingyenes szobát plusz fél évre szóló külföldi ösztöndíjat is kapnak. A Collegiumon négyféle képzés választható: társadalmi tanulmányok, közgazdaságtan, modern kori történelem, nemzetközi kapcsolatok és diplomácia. Ha valaki ezekből három kurzust elvégez, az egy programbizonyítványt kap, ami – bár a felvételinél nem jelent plusz pontot – egy állásinterjúnál minden bizonnyal jól jön.

A képzések interneten elvégezhetőek, és – a Tihanyi Alapítványnak köszönhetően – teljesen ingyenesek. A diákok kétféle oktatást kapnak: gyakorlatit és elméletit. Az elméleti a már említett négy képzést jelenti (egy kurzus 12 hetes), melyekhez a tanulmányokat (heti 30-50 oldal) az interneten küldik el a tagoknak. Az így megszerzett tudásról megadott idő alatt, teszt formájában szintén az interneten kell számot adni. Ezen kívül gyakorlati tréningek is indulnak: általános kommunikációs; érvelés-technikai; szervezés és vezetéselmélet, csoportdinamika; prezentációs tréningek. Ezek szombatonként, Budapesten kerülnek megrendezésre. Sokan csupán a tréningek miatt jelentkezők, mások csak az elméleti oktatáson vesznek részt.

Azoknak is érdemes jelentkezni, akik még nem döntöttek a továbbtanulásukról; ugyanis így tapasztalatokat szereznek, melyek segítségével rátalálhatnak azokra a szakokra, amelyek tényleg foglalkoztatják őket. Ám a képzések az emelt szintű történelem érettségire is alaposan felkészítenek.

Azoknak is érdemes jelentkezni, akik még nem döntöttek a továbbtanulásukról; ugyanis így tapasztalatokat szereznek, melyek segítségével rátalálhatnak azokra a szakokra, amelyek tényleg foglalkoztatják őket. Ám a képzések az emelt szintű történelem érettségire is alaposan felkészítenek.

Jelentkezni a <http://mcc.hu> oldalon lehet. A második féléves kurzusokra 2010. január 31-ig várják az érdeklődőket.

Erdősi Dorottya

Egy színházi este a dzsungelben!

Október 24-én este izgatottan ültünk be a színházba. Vajon, hogy fog tetszeni a Starlight Stúdió által színpadra vitt A dzsungel könyve c. előadás. Elsötétedett a nézőtér, a reflektorok a színpadot világították meg. Elkezdődött! Átadtuk magunkat a zenének, táncnak, az önfeledt szórakozásnak. A napi gondokat, felelést, dolgozatot, készülést a másnapra, mind-mind a színház falain kívül hagytuk. A színek, a tánc, a zene elvarázsolt, megszűnt a külvilág, szinte éreztük, hogy monszuneső áztatja arcunkat és mindjárt egy majom ugrik a nyakunkba, vagy rálépünk egy kígyóra. Jó, hogy ez csak képzelet volt, de kellemes este a dzsungelben.

Szalóki Orsolya -Dujmov Lili

Gének

Tudósok macskákön végeztek olyan kísérletet, hogy egy macska petesejtjeinek átállították a génállományát (egy másik macskának a géneit injekciózták beléjük). A született kölykök teljesen egyformák lettek, és esély sem volt a megkülönböztetésre.

A gének határozzák meg tulajdonságainkat, szabályozzák az átöröklést. Nem múlnak el, és nem is keverednek egymással, nemzedékről nemzedékre változatlanul öröklődnek. Néha viszont ezek a gének megváltoznak: ez a mutáció. A mutáció nagyon ritka, annak az esélye, hogy egy egyed valamely génje megváltozik 1:100.000-hez. Előfordul, hogy a mutációt észre sem lehet venni, néha viszont nagyon különleges tulajdonságokat eredményezhet.

A géneket Gregor Mendel (osztrák tudós-szerzetes) fedezte fel. 1822-ben született, 1843-ban, 21 évesen lett Brno város kolostorának lakója.

Tudományos kísérleteit fizikusként végezte (statisztikai módszerekkel értékelte kutatásait); helyszínük a kolostor kertje lett.

Itt végezte el a borsókkal kapcsolatos kísérleteit: a borsó virágának kétféle színe lehet: lila vagy fehér. A fehér virágú növényekről ecsettel átvitte a virágot a lila virágú növényekre, és fordítva. Az eredmény: a növények mindegyikének lila virága lett, de a következő nemzedékben már voltak fehér virágú növények is.

Ugyanezt "eljátszotta" a magas és az alacsony növényekkel is. Az eredmény: magas növények. Az alacsony növények csak a következő nemzedékben jelentek meg (feltéve, hogy a következő nemzedék elődeiben megtalálhatóak voltak az alacsony gének is).

Mendel eljutott a genetika (örökléstan) központi alapelveinek a megfogalmazásához: minden többsejtű élőlény a gének két sorozatát hordozza magában. Ha a gőnpár apai és anyai tagja is domináns, vagy csak az egyik, akkor a domináns jelleg érvényesül. A recesszív (lappangó) jelleg csakis akkor jut érvényre, ha mindkét gén recesszív (például: a barna haj dominál a szőke felett. Tehát ha mindkét szőlődnek barna a haja, és a tied mégis szőke, akkor ez azért következhetett be, mert apukádnak és anyukádnak az ősei között is van legalább egy olyan személy, aki szőke volt; ezért fognak 2300-ra eltűnni a természetes szőke hajú emberek... állítólag...).

A gének felfedezése és a gőntérkép elkészítése tette lehetővé, hogy a tudomány továbblépjen a klónozás felé. Az első klónozott élőlény Dolly, a birka volt, akit hatéves korában "készítettek" a tudósok. A cikk elején szereplő macskákat is klónozták, egy újféle, viszont meglehetősen költséges, amerikai módszerrel. Az ember klónozását a legtöbb ország törvénye tiltja. Több országban is folynak bizonyos növények és állatok klónozására vonatkozó kísérletek. Az óriáspandákat például csak így lehetne megmenteni a végleges kipusztulástól.

Hogy miért nem vagyunk mégsem egyformák a testvérünkkel, mikor ugyanazok a géneink? Erre a válasz: a DNS. Minden embernek egyedi a DNS-e. Még az egypetéjű ikreknek

is, hiszen tulajdonságainkat nemcsak a génjeink és a DNS-ünk, hanem a környezetünk is meghatározza.

A DNS az ősök utáni nyomozásban lehet nagy segítségünkre. A DNS a sejteink két különleges helyén található: a férfiak Y kromoszómájában és a mitokondriumban (ez az anyagcserét lebonyolító sejtrészecske). Az Y kromoszómán bekövetkezhetnek olyan változások, amelyek idővel halmozódnak. A tudósok összehasonlították a Föld különböző részeiről származó férfiak Y kromoszómáját, és arra a következtetésre jutottak, hogy a mai ember őse Afrikában jelent meg (50.000 évvel ezelőtt elérték Ausztráliát, 45.000 éve Ázsia belsejét, 35.000 éve Európát, 15.000 éve Amerikát).

Szóke Patrícia

„Barbie Girl” évfolyamparti

Sutyorgások a folyosón, szervezkedések, és izgalom volt jellemző a 9. évfolyamosok körében. Október 8-án felcsigázottan léptük át a B épület küszöbét. A termek már előkészítve vártak ránk. Miután összegyűltünk, el is kezdődhetett a bulizás az udvaron.

Rögtön a színészi énünket kellett megmutatnunk, és csapatokban egymás ellen kellett küzdenünk, hiszen Beugróval kezdtünk. Mondatokat kaptak a szereplő színészeink és ezek alapján egy szituációt kellett eljátszaniuk. Voltak börtönszökevények, tüzeset, ahol a legféltettebb kincsek a játékbabák voltak, aerobikedzésen is részt vettünk, sőt, még egy szerelmes pár életébe is bepillanthattunk.

A rögtönzött színtársulatunk utolsó előadásában a pároknak egy megadott helyzetet kellett előadni, különböző érzelmekkel. Az érzéseket a szervezők kis táblákkal jelezték.

Miközben egy házaspár azon veszekedett, hogy milyen színű legyen a szőnyeg, a főbárló vitázott az albárlójével, és míg egy tanár puskázáson kapta a diákját, addig voltak, akik a varázscipőkről fantáziáltak.

Maga az előadás nekem tetszett, a gondom – és ezzel szerintem mások is így voltak - csak annyi volt, hogy nem hallottam mindent és az elején nehezen indult be, ettől függetlenül élveztem.

Végül az udvari program utolsó eseményéhez értünk, az óriás társashoz. Pálya, dobókocka, kérdések és feladatok. Míg a játékosok élvezték, addig a nézőközönség egymással beszélgetett, hiszen semmit sem lehetett hallani. A játék nyertese végül a 9. B lett.

Ezután felmentünk a termekhez, ahol frissítő üdítő és sütemények vártak minket. Pár falat és pár korty üdítőzés után következett a karaoke és a tánc. Miközben a Barbie Girlt – ki tudja hányadszor - énekeltük, mások a DJ által összeállított zenére táncoltak.

Összességében véve jó volt. Akadtak hibák, de így, első próbálkozásra szép volt. Ahogy a résztvevőkkel beszélgettem, szinte megegyező véleményre jutottak. A többségnek tetszett, de akadtak, akik kritikus szemmel tekintettek a találkozóra.

Köszönjük a két szervező osztálynak a partit, a 9. A-nak és a 9. B-nek!

Szalóki Orsolya

A mi Télapónk

2010. december 6., fiktív település, fiktív ház, fiktív család. Csak az ünnep nem fiktív. A gyerekek az ablakhoz tapasztják arccocskájukat... várják a Mikulást. A szülők a háttérben morgolódnak... ők is a Mikulást várják. Az anyuka a tűzhely mellett álldogál, és a levest kavargatja... egész délután a konyhában dolgozott. Az apuka sebes tenyerét kenegeti a fertőtlenítő krémmel... üzemi baleset. A nagymama a szemét törölgeti egy kockás zsebkendőbe... megkapta a nyugdíjat. Mindenki az ünnep lázában ég... ki így, ki úgy.

Kisvártatva felhangzik a motorok zúgása. A konyhában mindenki felkapja a fejét. A gyerekek izgatottan figyelik, ahogy a fekete limuzin lassan, méltóságteljesen begördül a ház elé... mindjárt kiszáll a Mikulás bácsi! A Télapó, akiről a szülei már annyit, de annyit meséltek... a gyerekek kicsit tartanak is a Télapótól. Hamarosan kinyílik a limuzin első ajtaja, s fekete ruhás krampusz pattan ki rajta. Kifejezéstelen arcán közöny uralkodik, szeméit sötét napszemüveg takarja. A limuzin hátsó ajtajához lép, s kinyitja azt. A gyerekek egyre izgatottabban figyelnek... a Télapó lesz az. És csakugyan a Télapó az! Nehézkesen kikászálódik az autóból, s kicsit megigazítja félrecsúszott nyakkendőjét. Megereszt egy undorodó fintort az egyszerű kis házikó felé, majd két krampusz kíséretében az ajtóhoz lép. A gyerekek ámulnak-bámulnak! Nem így képzeltek el a Mikulás bácsit. Csengetés... lehet, hogy a Mikulás bácsi mégsem a kéményen keresztül jön be? Hiszen hogy is jönne be? Nincs is a házon kémény! Már régen gázzal fűtenek... ismét csengetés, majd a Télapó méltatlankodó morgása az ajtó túoldaláról. Egyre türelmetlenebb szegény, de hát nem csoda! Hosszú útról érkezett! Az anyuka elzárja a gázt, és az ajtóhoz siet. Az apuka sem bíbelődik tovább a sebes kezével, feláll a fotelból, és megigazítja a ruháját. Hogy ezek hogy kicsípték magukat! Ki hitte volna, hogy ennyire szeretik a Mikulás bácsit, mikor annyit szidják! Hamarosan kitárul az ajtó, s a gyerekek riadtan összebújnak. Végre láthatják a Télapót! A Mikulás bácsi és két krampusza belépnek a szobába, s kezet fognak anyukával, apukával: „Hogy vagyunk, hogy vagyunk? Jobban élünk-e, mint négy éve? S vajon jobban fogunk-e élni négy év múlva, mint most?” Még a nagymama is vet egy aggodalmas pillantást a kis társaságra. A Mikulás bácsi elbűvölően a gyerekekre kacsint, akik megszeppenve merednek az ismeretlen ábrázatra. Milyen különös. Nemhogy szakálla nincs, de még csak borostája sem, mint az apunak! De vajon mit rejteget számukra az aktatáskájában? Most az asztalra teszi, s kinyitja azt. „Ho-ho-ho-hó, megjött a Mikulás!” A gyerekek ujjongva a konyhaasztalhoz sietnek. Csokit kaptak a Télapótól! A Mikulás ismét rájuk mosolyog, s a mancsukba nyom egyet-egyet. Virgácsot nem hozott... azt majd kicsit közvetettebb formában, egyenletesen adagolva kap anyuka, meg apuka, a választások után... végeredménytől függetlenül. A gyerekek már rá is vetik magukat az ajándékokra. Ekkor az egyik krampusz fényképezőgépet ránt elő: „tessék mosolyogni, gyerekek!” Csak a kislány sír... a Télapó meg is kérdezi, mi baja. A kislány a repülő szán miatt panaszkodik... a Télapó megígéri, hogy jövőre lesz repülő szán, amennyi csak beléjük fér, előtte ezer, meg ezer rénszarvas, jó lesz-e? És lesz szaloncukor dögvél, nem is beszélve a megannyi finom édeségről! Virgács? Ugyan dehogy lesz! Egyáltalán nem kell a virgács! Most már a kislány is elkacagja magát. A Télapó az ölébe ülteti a gyerekeket. Kattan a masina, kész a fénykép.

A Télapónak már nincs több dolga itt. Összecsapja az aktatáskáját, és kezet fog a szülőkkel. A nagymamára is rámosolyog, de a nagymama nem viszonozza a gesztust. „Viszlát négy év múlva!” –mondja a Télapó, (ezen a gyerekek kicsit meglepődnek), majd kísérőivel együtt kilép az utcára, s beszállnak a limuzinba. Száncsengő, csing-ling-ling, ismét felhangzik a motorok zúgása. A gyerekek hosszasan integetnek még utána a hóesésben. Nyoma sincs már a búnak, aggodalomnak. Csak a szülők álldogálnak tétlenül a konyhában. „Meg

kellene már mondanunk nekik, hogy a jóságos Téalapó nem létezik!”- morogja apuka. Nagymama arcán keserű mosoly terül szét. „Hagyd őket!” –mondja, s megtört, ábrándozó tekintetét a múltba mélyeszi. –„Milyen jó is nekik, hogy még hisznek a mesékben!”

Pankovics Gergő

Az intelligens mosópor és társai

Mi történik, ha bekapcsoljuk a tévét? Először meghalljuk a hangot, utána megjelenik a kép. A kiválasztott filmet szeretnénk nézni, de előtte általában egy reklámblokk van, ami akár tíz percig is tarthat.

Két részből áll, az egyik, amelyben a vállalatok termékeiket akarják eladni, vagy pénzintézetek jobbnál jobb banki ajánlatokkal kecsegtetnek. A másik, az „ajánló”, amelyben a csatorna filmjeit mutatják be. Kezdjük az előbb említett kivesézésével. Mikor jó egy termék? Ha több jó tulajdonsága van, mint rossz. A reklámok ezeket próbálják megmutatni, esetleg azt, hogy mi a lényege. A vállalatok versenyeznek, ki tud rövidebb, érdekesebb és viccesebb videót készíteni. Az ember azt veszi meg, amit többször lát, és jobban tetszik neki. Úgy gondolom, hogy „jó bornak nem kell cégér”.

Milyen lehet vajon az intelligens mosópor? Előszóval tudományos nevet, amelyeket nem nagyon ért az átlagember. Ilyen például a „bifidus essensis” vagy a „bifidus actiregularis” kifejezés. Most a karácsony közeledtével sokan látogatunk el a bevásárlóközpontokba. A reklámok is az ünnepekre emlékeztetnek már. A családtagoknak kell valamivel kedveskednünk, de persze ügyeljünk arra, hogy a szeretet a legfontosabb.

Folytassuk a második résszel, az ajánlóval, amelyben a lényeg az, hogy a film legérdekesebb, leglényegesebb mozzanatát emeljék ki és ezzel keltsék fel az érdeklődésünket. Az időpont, a háttérzene és esetleg a kis címszavak használata ebben igen fontos.

Bármit teszünk, bárhogy próbáljuk elkerülni, mindig lesznek reklámok, hisz életünk része a fogyasztás.

Beiler Cintia

Lámpafény

Lámpafényes ablakon,
Ősöreg kastély falát látom.
Mélyek és komorak, ó te álom,
Baldachinos ágy alatt hálók.

Esős cseppek zuhannak alább,
S ott egy őr, mily érdekes „faláb”.
Engem is beeresztene talán,
Varázslatos vasajtón ma már.

Csillogó fényesen,
Bájjaltól éberem.

Füstösen, túl egy életen.
Betekintenek ide is, szívesen

Rejtélyes szobákon át,
Minden kísértet átlát:
Bőrkötésű könyvek érdekes tárházát,
Ősi üstök különös illatát.

Éreztem olykor,
A lámpafényes ablakon is túl...

Somogyvári Csendike

Mitől mások?

Faji megkülönböztetés, más-más vallás gyakorlása és a szexuális beállítottság. Fontos kérdések, melyekre szinte nem is kaphatunk mindenki számára megfelelő választ. Hogy miért?

Fehérek, afroamerikaiak, rézbőrűek és ázsiaiak. Más a bőrszínük és csupán csak ennyi miatt képesek vagyunk kiközösíteni a másikat. A rasszizmus még ma is létezik és elkese-reddve gondolok arra, hogy ez nem is fog változni. Az ázsiaiakat „ferdeszeműeknek” nevezték, az indiánokat megölték, és az afroamerikaiakat bántalmazták régen is és még vannak országok, ahol, ha nem is nyíltan, de valamilyen úton-módon még most is. Egy ilyen világban nővünk mi, gyerekek föl, de kérдем én, miért?

Katolikusok, protestánsok, zsidók és még sok más különböző vallásúak. Ha fellapozzuk a történelemkönyvek vaskos kötetét, olvashatunk arról, hogyan is üldözte a keresztényeket az őrült római császár, Néró, kiket Konstantin szabadított fel, azzal, hogy közvetve világvallássá tette a kereszténységet. Majd jött Luther Márton és elindította a protestánsokat hosszú útjukon. Később pedig Adolf Hitler zárta koncentrációs táborokba a zsidókat.

Szintúgy Hitler volt az, aki a homoszexualitás miatt ítélte el embereket. Pedig ők nem tehetnek arról, hogy „nem természetesek”. Mégis vannak emberek, akik képesek arra, hogy kitalálják maguk közül őket. Hányan gondolják úgy, hogy ezzel baj van, hogy ez rossz, mikor ők még nyíltan is csak nagy nehezen, szenvedések árán képesek felvállalni máságu-akat?

Azok, akik mások: bőrszínük, vallásuk, szexuális beállítottságuk miatt - nem tehetnek erről. Egy eszmét, melyben hisznek és egy genetikai adottságot képviselnek csupán.

Tizenéves fejjel kérdezem én, hogy ők mitől mások? Számomra a válasz egyszerű, semmitől sem. Ennek ellenére az emberek képesek máshogy bánni velük. Pedig itt nincs mi és ők. Egyszerűen csak emberek vannak.

Voltak, akik tudtak tenni valamit, de az a maroknyi nagy ember nem elég ahhoz, hogy nagy változás álljon be a társadalmunkban és az ilyesfajta szörnyűségeket eltöröljük a Föld színéről.

Szalóki Orsolya

Felhívás

Lőrincz Attila tanár úr szeretné megújítani honlapját azzal, hogy minél több diákalkotás kerüljön fel rá, ezért szeretettel várja a tanulók műveit, hogy ezzel színesítsék a www.szerbusztok.atw.hu -t.

A munkákat két témában küldhetitek el a Tanár Úr e-mail-címére, a loatt2@freemail.hu -ra.

Az „Alkotósarok” rovatba kerül minden műalkotás, mint például vers, próza, zene, rajz, fotó, képregény, kisfilm, film, animáció, stb.

Másrészt minden olyan munkát is elküldhettek, ami nem fér bele ebbe a témakörbe, bármilyen cikket, riportot, jegyzetet, „akár a mangáról is”...

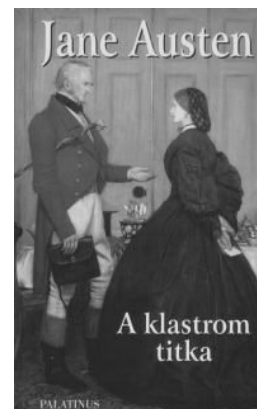
Az üzenetben ne felejtsetek el megírni neveteket, osztályotokat is!

Könyvajánló

Jane Austen: A klastrom titka

Catherine Moreland egy vidéki arisztokrata kisasszony, szerény hozományjal. A család gazdag barátai, Mr. és Mrs. Allen meghívják a lányt Bath-ba, ahol a lány először találja magát szembe a nagyúri társasággal és az igazi arisztokrata élettel. Catherine itt ismerkedik meg a társadalmi ranglétrán felfelé igyekvő Thorpe család gyermekeivel és a gazdag és előkelő Tilney családdal, és rögtön beleszeret a másodszületett Henry Tilney-be, ám közben félrevezető pletykák kapnak szárnyra... És Catherine elindul, hogy megfejtse a klastrom titkát.

A könyv maga elég izgalmas, az Austen-könyvekhez képest. Nekem nagyon tetszett, mert nem az a hagyományos „egy lány beilleszkedik a gazdag körökbe, szerelmes lesz és satöbbi?”. Egy picit talán érdekesebb és elgondolkodtatóbb, mint a többi Jane Austen könyv. A könyvet 2007-ben, Catherine (Felicity Jones) és Henry Tilney (JJ Feild) szerelme a filmvásznon is visszaköszönt. Mindenkinek ajánlom, mert nem az a jellegzetes szerelmi történet, sőt, néha egy kicsit még félelmetes is... ☺

Catherine Hardwicke: Twilight – A rendező notesze

Mindenki ismerheti, a tömeghisztériává vált Alkonyat című könyvet/filmet. Ezt a picinyke, de annál érdekesebb könyvecskét Catherine Hardwicke a Twilight rendezőnője írta. Telis-tele van jegyzetekkel, soha nem látott képekkel és végül rajzokkal. Kezdő filmesek, Alkonyat-rajongók számára kötelező. Ebben a könyvben, sajátos módon élhetitek át az Alkonyat magával ragadó világát és megismerhetitek a különböző filmes trükköket. Én nagyon szeretem az Alkonyatot (már a film előtt kedveltem), és ez a könyv igazán tetszik, mert olyan dolgokról kapok részletes leírást, amelyekről eddig még soha nem is hallottam. Szerintem nektek is tetszene...

Somogyvári Csendike

Kurt Vonnegut: Galapagos

Vonnegut regényeit csak úgy reklámozzák, hogy „a legfeketébb fekete humor”, és milyen igazuk van. Jóllehet, az amerikai szerző nem szereti, ha ily módon beskatulyázzák, de történetei alatt tényleg fekete könnyeket nevetünk. Ez alkalommal pedig íme a csodás evolúcióparódia, a Galapagos.

Equadorban vagyunk, ahol egy kis csapat vár, hogy elinduljon az „évszázad természeti expedíciójára”, a Galapagos-szigetekre, ahol Darwin kidolgozta evolúcióelméletét. Itt megcsodálhatják az olyan ritka állatokat is, mint a kéklábú szula, ám sokan inkább csak a hírességekre kíváncsiak, akik viszont nem jönnek el, mert ők már tudják; gazdasági világválság van.

A Bahía de Darwin nevű luxushajó elindul, ami így lesz a második Noé bárkája, és így lesz az emberiségnek új ősanja és –apja, és így fogják a kankabono nyelvet használni az angol helyett, és így leszünk mi emberek fókaszzerű lények a Galapagos-sziget környékén. Bizony, bizony. Áramvonalas koponyával fogunk rendelkezni, egész nap halakat fogunk a vízben, az agyunk is egyre kisebb lesz, és egyre boldogabbá válunk. Mert nem a túlméretezett agyvelőknek köszönhetjük az olyan csodás dolgokat is, mint az atombombát?

Kötelező olvasmány, és tessék, bátran lehet nevetni.

A Galapagos c. könyvről: *Forgó Petra*

Levél a Naiv Szerelméhez

Csodálom Ady és Léda viszonyát. Az előkelő asszony a féltők legkegyesebb féltésével szánta meg eme kiváló, kitagadott, ragyogó elmét szerelmével. Úgy képzelem el őket, mint két egyszer-egyszer ölelkező, másszor szárnyaikkal egymást csapkodó madarakat. Nocsak ... héják. Héja-nász az avaron.

Irodalomórán azt mondjuk, kapcsolatuk ambivalens. Nevetünk a furcsa kifejezésen. Gyönyörű szó. Nincs is nála kifejezőbb e helyzetre. S mi csak nevetünk. Mert nem ismerjük. Se a szót, se a jelentését. Nevetünk. Gyerekek vagyunk. Tudatlanok. Magyarok a magyar Ugaron.

Értem már, mi az ambivalencia. Más elképzelni, amint a héják szerelmeskednek és veszednek, s megint más átélni. Se veled, se nélküled. Ez az egzaltált, heves, érzelmeket tomboltató, vad, szenvedélyes vihar, melynek egyik másodpercében ölelnénk, a másikban ölnénk.

Fáj. Naivan azt nevettem a társaimnak, hogy nem félek semmitől. Ugyan. Félek a fájdalomtól. A Holnaptól. Attól, hogy nem leszel. Attól, hogy az emléked is elveszik az idővel, mely suhan, suhan a lelkemben. Kibírhatatlan a bizonytalanság, a lélek reszketése, a kéztördelés, az álmatlanság, a felesleges, hiábavaló várás, várás, várás... Félek várni. Félek a Holnaptól, félek tőled. Tőled tartok a legjobban. Hogy fájdalmat okozol, ha újra rám találsz, hogy fájdalmat okozol, ha nem találsz. A kétségbeesettség s tehetetlenség, mint Damoklész kardja lebeg felettem.

A naiv tinédzser gondolatai és érzései. Oly fiatal még. Nem érzett még eleget, még oly sok minden áll előtte. S mikor valami megváltozik, valami előtűnik, kiragyog a mindennapok szürke porfelhőjéből, megadja magát, el-eljátszik a tüneménnyel. A Reménnyel. A Változással. S csak egyre boldogabb, s csak egyre fáj. Nem tudja, mit érez. Fél bevallani tán? Persze, mindentől fél. A tényektől. Igen, azoktól mindenki fél.

Ady és Léda vészjósló, ellentmondásos, harcias, tüzes, szenvedélyes szerelme a példaképem. Amit követni kell, mert máshogy nem megy. Egy hét veled, egy nélküled. De abban a hétben meghalok. Mert ... nélküled. De nehogy keress! Isten ments! De ... keress csak, az kell. Ő kell. Te kellesz ... nehogy keress! Kellesz ...

Ambivalencia ... milyen gyönyörű szó.

Papp Dóra

Kalendárium

205 éve, 1804. december 2-án történt Bonaparte Napoleon császárrá koronázása.

195 éve, 1814. december 28-án hunyt el Benkő József református lelkész, teológus, botanikus, történetíró (* 1740).

110 éve, 1900. január 1-jén jelent meg a Huszadik Század című folyóirat első száma.

15 éve, 1994. április 30-án hunyt el Roland Ratzenberger osztrák Formula 1-es autóversenyző.

245 éve, 1764. december 22-én hunyt el Amade László költő, a 18. századi magyar dalköltészet egyik legjelentősebb képviselője (* 1703).

95 éve, 1914. december 27-én hunyt el Herman Ottó természettudós, néprajzkutató, számos alapvető szakkönyv szerzője (* 1835).

65 éve, 1944. december 26-án a náci németek fölrobbantották az Esztergomot és Párkányt összekötő Mária Valéria hidat.

115 éve, 1894. december 16-án megindult az Új Idők című szépirodalmi hetilap, Herczeg Ferenc szerkesztésében.

Forgó Petra

Túlélni a karácsonyt

Képzeld el, hogy nagymenő és gazdag vagy. Tipikusan olyan ember, akit már rég nem hatnak meg a családi kötelékek. Megvan? Akkor most képzeld el, hogy a barátnőd elhagy karácsony előtt azért, mert nem vagy hajlandó bemutatni őt a családjának. Te mit tennél?

Drew pszichológusa tanácsára visszamegy a házba, ahol megszületett... és felbérli az ott élő családot, hogy egy pár napig legyenek az ő famíliája, csakhogy ne kelljen egyedül töltenie a karácsony előtti estéket. Minden rendben is zajlik, míg meg nem jelenik a család egyetlen lánykája, Alicia. De hát Drewnak nincs húga, így fuccsba megy a nagy terv! Nagy csetepaték és vicces jelenetek sora követi egymást, miközben olyan jó dolgok is történnek, minthogy Drew megmenti „szülei” házasságát, és beleszeret... a „húgába”. Ami nem is lenne baj, ha Szenteste napján be nem állítana a volt barátnő hisztis családjával együtt...:D
Kellemes családi vígjáték a nyugis téli estékre.

Csernai Barbara

Soul dance <<Remembrance>>

Here I am, lying on a cold steel table in a moonlit room... somewhere near the cemetery. Everyone's a long time gone, except me. I've stood here, waiting to be buried, to be rotting in a small wooden box for eternal times. So sad... It's so cold here... and so lonely without her...

Pictures, old memories are flashing in my mind. The movie of my life. Not an action film, not even interesting, but at least im the main character.

I see a sandbox... some toys... i hear my mom's sweet voice... i was about 4 years old.

Gone

A sad memory comes. I was 7, and I got home from my first schoolday... and I saw that my hamster had died. I cried, but my Mom bought me ice-cream. Yummy, chocolate.

Gone

I look out the window. A gargoyle stared at me with its grotesque pale face. Its eyes were as dark as hell itself. If i wasn't already dead, It would scare me to death. I'm listening... I hear the cry of the souls, mixed with a cursed hellson of demons, calling me. I feel the odor of pure evil.

Another memory-flash comes. ...Red roses...a diamond ring... a wonderful night in a restaurant, with my dearest... The Question... the memory faded... .

Gone

I'm back ont he cold table. I wanna shout but i can't. I feel incredible pain, misery, fear. I see flames all around me, but it's still bonefreezing cold here. Bright lights are swimming in the air, but I'm not watching them. The only thing I can think of: *'What will I leave behind? A mourning widow. Will she remember me?'*

The time's come. I'm slowly descending, leaving my body, I can see it lying ont he table from below. I'm going down. Faster and faster. The hungry flames are covering me in... at last an other picture of memory comes: My wife... My beautiful's lovely face... and that smile... Ow, I loved her so much... and i stared at her...

Gun

Kecsó

Már megint a kórház folyosóján toporgok. Ismét a falon keresztül jöttem be az épületbe, úgyhogy ez is egy újabb látomás. Nem tudom, mit keresek itt; illetve azt sem, hogy a jövőből miért csak az ebben a kórházban történő haláleseteket látom. Unom. Miért nézзем végig szeretteim vagy épp vadidegen emberek haláltusáját, ha úgysem tudom megváltoztatni a jövőt? Sokadszorra tekintek végig a folyosó rideg falán. Minden egyes fehér csempe egy-egy kimúlандó életet jelez. Persze a nővérek nem tudják. És szerencsére azt sem tudják, hogy mi történik akkor, amikor már nincs több csempe, csak az üres fal. Pedig ez a folyosó a legszínfacsaróbb vice a sorsnak. Abány csempe, annyi halott. S én nem tudtam semmit sem tenni! Elvégre milyen nyomós okom lett volna arra, hogy megállítsam a kórház felújítását? Pontosan 5210 fehér négyzet, 5210 élet. Eddig 2357 halált láttam. S végül mindegyik pontosan ugyanúgy bekövetkezett. Hiába tudtam már a halál okát, és idejét; hiába beszéltem a leendő áldozatokkal, vagy próbáltam közbelépni: a csempék a falon vannak. A kocka el van vetve. Én pedig a nézőközönség vagyok, a sors játéka...

Gondolatmenetemből két élénk szírénezás ébreszt fel. Először összerendeznek, hogy búvóhelyet keressek, de hamar rájövök: ilyenkor nem látnak. Ezek csak látomások. Ez csak a jövő. A testem otthon pihen a kedvesem mellett. A falra nézek: 2010. január 23. 19:25. Az orvosok lélekszakadva rohannak a kocsifeljáró felé. Gondolatban jéggé fagyasztom szívemet. Erősnek kell lennem, nem engedhetek a sorsnak; nem roskadhatok össze. A folyosó túlsó végén megjelenik egy hordágy. Félénken közelebb lépek, hogy az áldozat arcába nézzek, majd felébredhesek 2009-ben. De ekkor a saját hangom üti meg fületem: „Meghalt!” Felkapom a fejem. Egy újabb hordágy közeledik. Zokogok, és görcsösen markolom az ágy szélét. Az orvos igyekszik lefejteti kezemet a vasrúdról, és egy mosolypróbálkozás kíséretében ennyit suttog: „Még van remény, még él.” Majd eltoltják az ágyat. Enyhén émelyegve közeledem az újabb beteg felé. Még sosem szerepelt jövőbeli énem a látomásaimban, és főleg nem ilyen feldúltan. Réműlettől átfagyott szívemet mintha kalapácsütés érte volna: szílánkokra tört. És csak szúrja a mellkasom, szűnni nem akaró fájdalom. Összerogyok. Az újabb ember, akinek a halálát végig kellett nézнем: a férjem. Nem tudom elhinni, hogy nincs többé. Az nem lehet, hogy többé ne csilanjon öröm ezekben a csokibarna szemekben. Az nem lehet, hogy mindig körém fonódó, oltalmazó karja örök mozdulatlanyságra kövűljön. Az nem lehet, hogy többé ne legyen kibez bújnom, amikor felébredek látomásaimból. Hogy 2010. január 23-án elveszűtsek mindent, amiért éltem; és hátralévő napjaimat az égető fájdalommal kelljen leélnem, édes kettesben. „Tudom, hogy itt vagy 2009-ből!” – üti meg fületem zokogó énem hangja. Megkövűlök: tudtam mindent, és mégis megtörtént? – „Változtasd meg a sorsot!” – üvölti, és kezét a kabátzsebébe csúsztatja. – „Különben...” – néz rám keserű mosollyal. Egy penge csillan a lenyugvó Nap halvány fényében, majd a bicska végigsimítja gyászoló énem csuklóját. Egy vörös patakot hagyva maga után.

2009. július 13.

Zokogva ébredek. Férjem azonnal odakúszik hozzám, és erősen átfogja a derekam.

– Pszt! – suttozja halkán. – Semmi gond, itt vagyok! – cirógatja meg arcom, és erre még erősebben összerázkódom: itt van? Még...

– Mit láttál? – kérdezi félénken.

– A szokásos műsort – mondom megbicsakló hangon. Úgyis tudja, hogy mindig haláleseteket látok.

– Kicsoda volt, Era? – puhatóldzódik tovább, de én makacsul megrázom a fejem. Nem kell tudnia, hogy mikor fog meghalni. Nem tudhatja meg.

– Ki az, akit ennyire szeretsz? – nyomott egy puszit könnyáztatta arcomra.

– Anyukád? – fejrázás.

– Apukád? – fejrázás.

– Judit? – fejrázás.

– Hát akkor én? – néz mélyen a szemembe. Moccanni se bírok. Tudom, hogy meg kéne csóválnom a fejemet, de nem megy. Minden erőmmel arra koncentrálok, hogy ne törjön rám egy újabb zokogási roham, hogy egyenletesen lélegezzek. Legnagyobb meglepetésemre felnevetett: – És ha csak az alteregóm volt? Sőt, lefogadom, hogy még egy kicsit se hasonlított rám; de te egyből azt hiszed, hogy én vagyok. Jaj, te! – csókolt meg. – Ígérem, hogy még ötven évig élni fogok!

Próbálok azt hinni, hogy igaza van; hogy az egész csak az én agyszüleményem. De nem megy. Tisztában vagyok vele, hogy ki az a Sors. Az a hidegvérű gyilkos, aki minden éjjel egy-egy újabb halálképpel kínoz. Hát most az egyszer nem engedek neki! Meg kell változtatnom a jövőt. Vagy mindketten meghalunk...

2010. január 23.

Eljött a bevetés napja. Az egyetlen feladatomban az, hogy este héttől a kedvesemmel legyek. Ennyi az egész. Azt mondta, hogy a szüleinél lesz hétig. Nekem pedig egyszerűen oda kell mennem a lakásukhoz hétre, majd fél nyolcig ott marasztalni őket, és meg van oldva a probléma.

18:55 – befut a taxi. Gyomromban megannyi pillangó csapkod: hogy merészelt késni? Beülök, mondom a címet, és egy tízest nyomok a sofőr markába: legyen ott hétre! Dugó. A buszsávban száguldunk 180-nal, de a házak mégis csigalassúsággal váltják egymást.

18:59 – megérkezünk a ház elé. Kapucsengő. Nem veszi fel senki. Táskámba túrok, de nem találok a mobilomat. Végül idegesen a földre borítom táskám tartalmát.

19:03 – mutatja a kíméletlen kijelző, és én nem vagyok vele! Remegő kezekkel tárcsázom a számot. Néhány buta bűgás, majd megszólal a legédesebb hang:

– Mi az, Erika?

– Hol vagy? – kérdezem fojtott hangon.

– A boltban, aztán még hazaviszem anyáékat.

– Melyik boltban?

– A Mini...

– Maradj ott! – visítom a telefonba.

– Hé! – hallom talán utoljára a hangját, de kinyomom. A torkom teljes átmérőjét elfoglalja a lüktető csomó. Nem jött volna ki több hang rajta.

– A Minihez, de gyorsan! – suttogom a sofőrnek.

– Hmm – mér végig centiről centire. – Bevállalós vagy... Remélem, hogy pénzes is, mert az újabb út; további húszezer forintodba fog kerülni.

– Menjen már! – vékonyodik el hangom, és idegesen keresgélek a pénztárcámban: csak ötezret sikerült összekaparnom.

– Ha ragaszkodik az úthoz, de nem tudja kifizetni... – taposott bele tövig a gázba. – Akkor megteszi egy éjszaka is. – fordult hátra győztes kacajjal az arcán, és kezét a combomra teszi. Csak értünk oda, és rács mögé juttatom ezt a barmot! Még mindig engem néz. Ujjai már a csípőmön vándorolnak. Lesöpröm magamról kezét, amivel egyidejűleg éles fékcscikorgás hallatszik. A sofőr végre előre fordul, de már késő: egy tűzpiros autó hajt belénk szemből, felnyársalva a taxit. Az első ülés felől piros patakok folynak felém, míg rajtam egy karcolás sincs.

Kimászom a roncsból. Az úton káosz uralkodik. Sikítások, dudálások és káromkodások moraja üti meg a fülem. De fel sem fogom őket. Homályosan látom, merre van a piros autó, és rohanni kezdek felé. Eközben a baleset néhány villanása fut át agyamon. A fék, a meggyűrődő műanyag hangja, a felém folyó vér...

Megtörlöm a szemem. Elöttem totálkárosra törve állt a saját tűzpiros autóm. Rémult sikolyt hallok. Összerezzenek, majd a sírás hatalmába keríti testemet. Újabb percek telnek el, mire rájövök: én sikoltottam. Tehetetlenül nézem a vérfoltot a szélvédőn, férjem üvegszilánkokkal összevagdossott arcát. Képtelen vagyok felfogni, hogy ez tényleg megtörtént. Reményemet – hogy hamarosan felébredek – a tűzoltó szirénája tépi darabokra. Összeroskadok.

Egy rendőr lép mellém, és a járőr kocsihoz vezet, de én ellököm. Bólint, majd feltessékel egy mentőautóra.

A kocsni fékez. Kinyitom az ajtót. Egyáltalán nem emlékszem az idevezető útra. Hátrarohanok a hordágyhoz. Megragadom a vasrudat, és úgy szorítom, mintha ezzel legalább is a férjem életét tartanám a földön.

– Meghalt! – üvöltöm. Egy orvos próbálja lefejtetni a kezemet az ágyról. Gépiesen engedek neki. Kezem a testem mellé hullik. Már sírni sem tudok. Ekkor hirtelen eszembe jut valami:

– Tudom, hogy itt vagy 2009-ből! – és arcomat arra fordítom, ahol emlékeim szerint álltam. – Változtasd meg a sorsot! – nyúlok kabátzsebembe. – Különbözn... – próbálkozom egy mosollyal, miközben a bicska felszántja csuklómat. Hamarosan találkozhatok a férjemmel...

Egy nő roskad össze a városi kórház padlóján. Az a nő, aki a világ legprofibb gyilkosa lett volna, ha nem néz végig 2357 halálesetet. De a Sors beleszeretett, ezért mindent megtett, hogy Erika boldogan élhessen. Minden más pontosan úgy történt, ahogy a nagykönyvben meg volt írva:

Az eszméletlen test lecsapódását még meghallották a távolodó orvosok, így Erika nem vérzett el. S bár a gyilkossági kísérlete miatt értékes perceket veszítettek, az egyik hordágyon érkezőt sikerült megmenteni. A taxisofőr meghalt.

BlackDream

Aranyköpések

- A nők beemancipálták magukat a hadseregbe.
 - ... Áin és Kábel óta tudjuk, hogy...
 - Ezt az exe programot a két kezemmel készíttettem... vagyis, három ujjammal.
 - Százból kidiferálok a differenciát.
 - ...a legSI-bb mértékegység...
 - A háborút az antant nyerte meg...á, nem nyereményjáték volt ez, hanem háború!
 - Látod ezt a szecessziós stílusú épületet? Szinte már bele lehet harapni, annyira cuki.
 - Látjátok ezt a várost Észak-Olaszországban? Itt van a csizmaszárnál... mondjuk, a nadrág alján.
 - Mégiscsak Foch a Foch.
 - Gergely és Henrik összetűzték a bajszuakat... nem tudom, volt-e mindkettőnek.
 - Az ókori görögöknél is vannak istenek, de azt elintézik egy-két birkával. A barokk korban mi van? Nézz föl a mennyezetre, ott van Isten.

T: (a függvénytáblával a megszeppent diák felé legyint, aki erre behúzza a fejét) – Nem váglak orrba, ne aggódj. Megérdemelnéd, de nem foglak.

T: - Hol van Éva?

D: - A gerincével ment orvoshoz.

T: - Hát gondoltam, hogy nem hagyta ott-hon.

T: - Hogy hívják a fiatal tyúkot?

D₁: - Jérce?

D₂: - Na, a falusi lány hogy tudja.

T: - Én a csirkére gondoltam.

D1:A Vatikán... az a nagy épület...

D2: Te, az egy városállam!

D1: Az az egész?

D: Annyit gyalogoltunk, hogy nem éreztem a lábam.

T: Nem érezted a lábad? Miért nem szagoltad meg?

T: Hát, nem vagytok egy OKTV szagató IQ-társaság.

(Csörög a diák telefonja.)

T: Nem az a ciki, hogy órán csörög a telefonod, hanem hogy letöltötted ezt a csengőhangot.

D: Hogy lehetett Petőfinek két „szülőföldje”?

T: Úgy, hogy Petőfi akkora költő volt, hogy egyszerre két helyen született.

Helyesbítés

Utolsó lapszámunkban szerzői tévedés miatt sajnálatos módon pontatlanul közöltük egy verseny végeredményét. Helyesen:

A Bugát Pál XXVI. Országos Középiskolai Természetismereti Műveltségi Vetélkedő döntőjében a 6. helyet szerzett csapat tagjai *Boussousou Melinda*, *Hosszejni Darjus* és *Székładányi Ákos* voltak, *Kunfi Attila*, *Sziráczki Erika* és *Tóth Zoltán* a 12., míg *Nagy Péter*, *Tipszics Gergő* és *Vince Viola* a 13. helyen végeztek.

Az érintettektől – szerzőnk nevében is – elnézést kérünk.

Impresszum

Felelős kiadó: Polgár László

Tanárszerkesztő: Jakab József

Főszerkesztő: Krizsai Fruzsina

Szerkesztők: Beiler Cintia, Berta Kitti, Csernai Barbara, Dujmov Lili, Erdősi Dorottya, Forgó Petra, Kecskés Gábor, Pankovics Gergő, Somogyvári Csendike, Szalóki Orsolya, Szőke Patrícia

Tördelte: Cser Lajos

